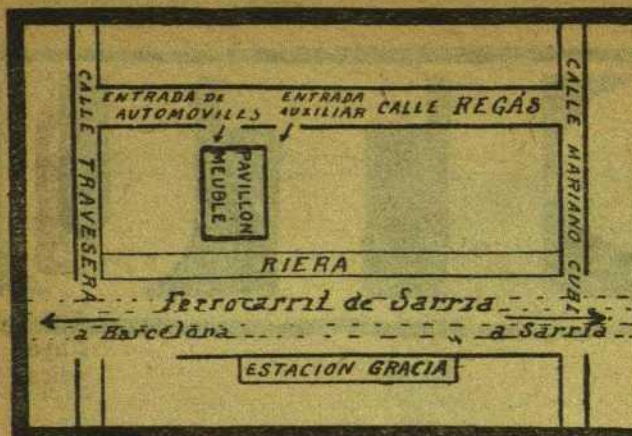

PAPOTU

—No en sóc gens de romàntica, jo. A cada nou amor li passo l'esponja de l'oblit...

Pavillon Meuble

con todo el Confort moderno

Barcelona

Regás, 6

(junto estación de Gracia, Entre Travesera y Mariano Cubi)

GRAN CAFÉ RESTAURANT «TIVOLI»

Grandes conciertos todos los días, tarde y noche, por el renombrado QUINTETO VILA. - Económico y esmerado servicio a la carta. - Servicio de automóviles especial de la casa, a precios muy económicos.

ROYAL CONCERT

MARQUÉS DEL DUERO, 106 i 108

Programes extraordinaris i variats. - Debuts d'aplaudides artistes, ballarines, cançonetistes, cupletistes. EXITS! EXITS! EXITS CADA DIA!

ALCAZAR ESPAÑOL

El palau de les varietés del carrer de la Unió, el més selecte i el més concorregut. - Cada dia gran èxit de les simpàtiques cantatrius NITA CORA i MARIA GAMITO

MONTE CARLO

COMTE DE L'ASSALT, NÚM. 26

El més luxos i el més concorregut. - Continuament debuts d'artistes de cartell. - Riquesa, bon gust i bones dones. - Consumacions de les millors marques. Gran èxit de la parella de balls internacionals NEL-KOSKA

EDEN CONCERT

TEMPLE DE L'ART I DE LA BELLESA

Lloc de reunió de lo millor de cada casa. Calefacció central garantida. Riquesa, bon gust i bones formes. Artistes de cartell. Consumacions de les millors marques i restaurant de nit amb orquestra de tzigans.

GRAN MUSIC-HALL «L'AS»

Grandiós èxit de la «troupe» MORITAS-MANZANO i de la cançonetista excèntrica MARI PALMERITA

EL CANTABRIC

SANTA ANNA, 11

OSTRES - PEIXOS - MARISCS - DEGUSTACIO

GRAN MARTINICA

CARRER ABAT SAFONT (davant l'«Espanyol»)

Grandiosos balls, tarda i nit, per una orquestra de punta. Servit per xamosos cambreres. Paradís de la gresca i de la ballaruga.

GRAN CABARET «CAFÉ CATALAN»

Colisseu de la barrifa i del bon humor
Rambla de Santa Mònica, 6

Cada dia, ball des de les 6 de la tarda a les 4 del matí, pel «jazz-band» del popular Torres.

PROFESORAS DE RELACIONES MUNDANAS

elegantes, amables, jóvenes y hermosas. Profesoras especiales para caballeros de edad y forasteros. Clases desde las 4 de la tarde hasta las 3 de la madrugada. - Hospital, 19, principal. - Precio de la lección, de 15 a 75 pesetas.

VENEREO, SIFILIS, IMPOTENCIA

PRODUCTOS DONNATTI

por sus virtudes curativas: **VENEREO**, **BLENORRAGIA**. Rapidísima curación radical, sin sondas ni molestias, pudiendo hacerse la curación uno mismo. La irritación, frecuencia de orinar, escozor, estrecheces uretrales, cistitis, catarros de la vejiga, desaparecen como por encanto con los **CONFETTI DONNATTI**; 5 ptas. caja. - La molesta gota militar desaparece instantáneamente con la maravillosa **INYECCION DEL PROFESOR DONNATTI**, siendo esta inyección la única que la cura definitivamente. Ulceras, etc. Un frasco de **INYECCION DONNATTI**, 6 ptas. - La **SIFILIS**: El único preparado racional, científico y de resultados positivos, que hace desaparecer todas las señales a las primeras dosis, es el maravilloso **ROOB DONNATTI**. Es el depurativo por excelencia; cura radicalmente la **SIFILIS** sin las terribles consecuencias de los otros preparados. Regenera completamente la sangre infecta. Cura las adenitis glandulares, dolor de los huesos, erupciones en la piel, pérdidas seminales.

etcétera. Un frasco de **ROOB DONNATTI**, 6 ptas. - **IMPOTENCIA**: Esta plaga de la generación actual, que hace envejecer antes de hora a muchos jóvenes, ha dejado de existir desde que el profesor **DONNATTI**, de Roma, ha dado a conocer su colosal **ELIXIR**. Devuelve la juventud, el vigor y las fuerzas perdidas, sin causar los estragos de otros preparados similares. Es, al mismo tiempo, tónico, estomacal y gran reconstituyente. El **ELIXIR DONNATTI** hace sentir sus efectos desde las primeras dosis. Un frasco de **ELIXIR DONNATTI**, 7 ptas. - **DEPOSITO CENTRAL**: Boquería, 47, Barcelona, donde contestarán gratuitamente y con reserva cuantas consultas se hagan verbalmente y por escrito. Venta en Madrid: Farmacia Gayoso, Arenal, 1. En Bilbao: Barandiarán y C.ª. En Sevilla: José Marín Galán, farmacia. En Melilla: Farmacia Bernardi, calle Alfonso XII.

Redacció i Administració:

Carrer de Barbarà, 15

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. . . . . Ptas. 3'—

Estranger . . . . . 4'50

Pagament a la bestreta

Dels treballs publicats en són responsables
sos autors. — No es retornen els originals.

PAPITU

ixò dels Pomells de Joventut s'estén que fa fredat. L'altre dia se'n va inaugurar un a Tagamanent: «Els pinatells de la Pàtria». Aviat fins hi haurà pomells al carrer de Lancàster. Seran pomells de tomàquets, però pomells. Es una passa que no té aturador; ni que tanquin el repartidor de Jesús, ni que segellin les fonts de l'aigua de Montcada, som als pomells i hem de ballar.

Jo no ho trobo pas malament que els grans es cuidin de la quitxalla. Sempre hi ha hagut senyors aficionats a la *puericultura*. Les aficions no es compren ni es venen. Hi ha persona que no li toqueu l'acordeó, i, en canvi, a mi no m'agrada. Feu-hi gastos. Però, què voleu que us digui? Opino que tot té un límit en aquest món. Tot té el seu punt de dolç; depassar aquest punt és tocar el violón, i els pomellistes, per mi, ja fa temps que l'estan tocant, o millor dit, ens l'estan tocant a marxes dobles.

La societat no va pas prou a l'hora per a que tots els esforços dels arregladors hagin de dedicar-se a una classe única de sers humans, la quitxalleta, que els nois, per ésser nois, ja acostumen a ésser forts, i les noies, així que fan un xiquet de goig, de seguida troben senyors disposats a cuidar-se'n. Sí, home: aquesta és la *pura veritat*, que diu aquell pobre.

Hi ha edats tant o més perilloses que la infància i de les quals edats ningú se'n cuida. Hi ha això que se'n diu l'edat madura, que vol dir ni jove ni vell, mitja figa, mig raïm, que és una de les èpoques més crítiques de la persona.

Encara no he sentit dir mai a ningú que s'hagués fundat cap Lliga, ni cap Comitè benèfic, per a cuidar i vetllar pels *solterons* o per les *jamonas*, i jo sostinc, amb l'experiència que he adquirit pels meus trenta tres anys de mossó d'esquadra, que li és més fàcil perdre's un solter madur, o una soltera *ajamonada*, que una criatura *pomel·lística*. El pomell, tot lo més que arribarà a fer, serà impedir que la criatura mastegui regalèssia en excés, o mengi massa pegadolça; però la *jamona*, ai!, sospira a voltes per mastegar una regalèssia, o rosegar-se una pegadolça molt més

perillosa. La pegadolça de la joventut, no danya més que al ventrell; la de l'edat madura perjudica el ventrell i taca l'ànima.

El pomell farà que un nen perdi l'afició a jugar a pilota; però hi ha pilotes de l'edat madura que no es deixen així com així.

Però encara hi ha quelcom més: la criatura té ja el seu pedagog natural: el pare i la mare que la va parir; mentre que els pobres solterons, les ties, les que es queden per a vestir sants i les *jamones*, solen no tenir ningú que se'n cuidi. Ells no conten amb ningú que els digui «*Por ahí te pudras!*», i, és clar, reben del carpó. Elles, pobres, no reben del carpó ni d'enlloc, i d'això es queixen; són els bacallans secs de la humanitat, que encara no han trobat el seu Folch i Torres que les apomelli.

Considerant, doncs, la injustícia de tot això, PAPITU, que sempre està *al tanto*, fa avui al poble de Barcelona la següent crida:

«*Barcelonins:*

Ja ha arribat l'hora de reparar una injustícia social, un oblit, un abandó. Tenim a les *jamonas* sovint massa deixades de la nostra mà, encara que de tant en tant algun desvagat o maniàtic no les deixi de la seva. La *jamona* és una fruita madura que devem conservar per a evitar que no es maqui i es podreixi. La *jamona* no sol agradar a gaire gent; el *jamón* ja és altra cosa. Per què oblidar, doncs, aquesta edat de la dona i de l'home, tant o més perillosa que la infància, encara que el doctor Martínez Vargas digui el contrari?

Així com s'han creat els Pomells de Joventut, que tants beneficis morals i materials reportaran a la Pàtria, si la cosa no s'espantia, per què no hem de d'ajuntar-nos els homes de bona voluntat, encara que no fem comèdies, i per què no hem de fundar també els pomells de *solterons* i *solterones*?

Imagineu-vos lo bonic que faria veure amb barretina vermella com un glop de llet tenyida de vermell, a dos o tres cents senyors vídus o solters d'edat, i amb la caputxeta blanca a totes les *jamonas* i ties de Catalunya! Maco! Maco de debò!

Catalans, fins que no fem això no farem Pàtria!

S'admeten donatius a la Redacció de PAPITU.»

UN FABRICANT D'ANGELETS

ET aquí que en una ciutat de la dolça França vivia una virtuosa dama, la senyora Morin. Estaba casada amb el senyor tinent d'alcalde, el qual era, a l'ensem, un importantíssim negociant de vins i begudes de tota mena. Ella era membre de totes les societats de beneficència, formant part, en moltes d'elles, de les Directives: en l'una, tesorera; en l'altra, vocal; en una tercera, comptadora, i finalment, en la mai prou ponderada «Gota de Llet», ocupava el primer lloc: n'era la presidenta.

Però en la vida de la senyora Morin hi havia un misteri. No s'han pogut esbrinar les causes: potser massa ardor en els primers mesos o anys, manca d'avinença en el fruit, repugnància física... qui ho sap! El cert és que el matrimoni, perfectament avingut en las apariències, menjant junts, passejant junts, presentant-se sempre en públic aparellats, quan era l'hora de ficar-se al llit, al cau i al cove, es separaven i tirava cada u per son costat.

De com s'aconsolava el mascle, no n'hem de fer res; lògicament pensant, tenint diners com tenia, no devia mancar-li una meuqueta.

Referent a Mme. Morin, passà unes nits horribles després de la separació, però a la fi conseguí aconsolar-se; millor: que l'aconsolessin els oficials de la guarnició.

En el mateix lloc vivia una celebritat mèdica, el doctor Ble. Era un home imponent, alt, amb unes celles peludes com pells de conill, amb la cara tallada a cops de destrat i unes gran barbes. Aquest metge era la parella, en lo tocant a benèfic, caritatiu, bo i honorable, de Mme. Morin.

A pesar de què cobrava, i de què cobrava bé, tothom li estava agraït i li devia serveis; a tal punt arribà això de l'agraïment, que els notables de la població, ajudats per les corporacions oficials i les societats benèfiques, decidiren fer fer una medalla dedicada a ell, nomenant-lo el protector de la infància, i oferir-la-li després d'un gran àpat.

Perfectament, un mes Mme. Morin es trobà a faltar quelcom, i com fos que al següent li man-

qués altra volta, es posà la mà al ventre i digué:
—Pastarada!

Si les relacions amb M. Morin no s'haguessin trencat tan radicalment, en aquella ciutat hi hauria hagut un altre feliç ciutadà desempenyant el paper de cornut i pagar el beure. Però ara, en les condicions que vivia el matrimoni, no hi havia manera d'ensarronar-lo i fer-lo creure en una paternitat impossible.

Com que el dimoni no pensa més que en perdre a les persones de bé, coneixent la situació de la senyora Morin i els caritatus sentiments del doctor Ble, determinà col·locarlos cara a cara. En efecte, una tarda el metge trucà a la porta del vinater i demanà:

—M. Morin?

—No hi és.

—Es estrany! M'ha enviat a cercar.

—Vostè és...?

—El doctor Ble.

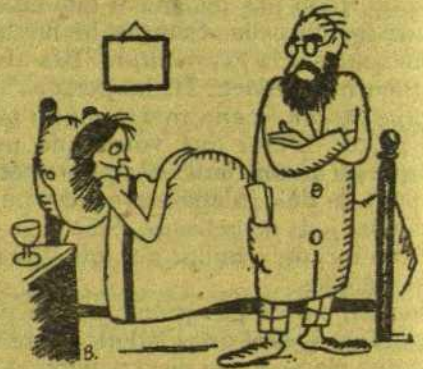
—Ah! Passi, passi...

El filantrop entrà, i en lloc de trobar-se amb el negociant es trobà amb la filantropa.

—Senyora...

—Doctor! Ai, doctor! Sóc jo qui envià a cercar-lo. Estem sols.

—Sóc vell, senyora.

—No cerco un amant; vull un confessor.

—Si és així, disposi.

I la senyora Morin li confià tota sa història. El metge es defensà; no volia accedir a lo que d'ell demanava.

—No pot ser, senyora, no pot ser.

—Per caritat!

—Si fos una soltera...

—Es que ho sóc! Disfressada de casada.

En fi... que s'entengueren, fixaren dia i hora, i, per malastruga, aquest vingué a correspondre amb la data d'entrega de la medalla al protector de la infància.

El protector Ble tenia enemigues: Madelaine, Suzanne, Ivonne..., *poncelles* que, deia Voltaire, havien servit de camp d'experiments per a ses habilitats, i les ingrates, en lloc de servir gratitud per al deslliurador, li tenien malícia.

Les grans... poca-vergonyes el denunciaren.

I quan les autoritats, les societats benèfiques, els representatius, es reuniren amb la medalla a

—L'altre dia vaig veure en Rafel, el mestre de piano, entrar a casa teva.
 —Sí, noia. M'ensenyà el nano.

coll, per a fer-ne entrega al benefactor de la infància, es trobaren amb què ni l'homenatjat ni la presidenta de la «Gota de Llet» compareixien.

Esperaren. Esperaren... fins que un delegat de policia comparegué, dient-los-hi:

—Senyors: tornin-se'n al llit, que això és la lluna.

—Què vol dir?

—No esperin ni al Ble ni a la Morin.

—I ara! On són?

—A la presó.

—Què han fet?

—Angelets, senyors i dames caritatives, angelets. La Nació ho puneix això. Són anticlericals els nostres governs.

ENTRE AMICS

—No hauria dit mai que la senyora X fos tan mal parlada...

—Què dius ara!... Si és la senyora més fina i més ben educada de la bona societat!...

—Doncs, mira: l'altre dia vaig anar a casa seva a pendre el te, i, a l'oferir-me la tassa, em digué somrient: «Te calent...»

AIGUA POTABLE

El senyor Romagosa va comprar una torre, i als pocs dies va cridar un metge per a que anés a analitzar les aigües.

El doctor, que era jove i molt espavilat, després de fet l'anàlisi va declarar que aquella aigua era potable.

El senyor Romagosa, amb forta satisfacció, pagà els honoraris al jove doctor i aquest va dir-li:

—Molt bé; però ara em permetrà que li digui que la filla de vostè també és potable.

—Com s'entén! Per ventura vostè l'ha analitzada a la meua filla?

—No, senyor; però a la Regina li he demanat relacions tres vegades i tres vegades m'ha donat pota; per això li dic que és potable.

EL COVPLET DEL PAPITU

LA DOLÇA PAULETA

LLETRA DE A. S. MATRÀS

I

Sóc una minyoneta
que cada dematí,
quan torno de la plaça,
el jovent el tinc així.
L'un em vol l'escarxofa,
un altre em vol pel pa,
i si aquí hi porto figues
tots hi voldrien sucar.
I molt entusiasmats
em diuen tots plegats :

Tornada :

Pauleta, dolça raspeta,
d'on has sortit tan boniqueta?
Pauleta, dolça raspeta,
ai qui pogués
sè el teu promès!

—Jo el tractaré amb molta amabilitat, però tampoc vull que el servei em pugui al damunt...

II

A la carnisseria
vàreig comprar ahir
tres terces de vedella
i un tall magre gros així.
Un jove va seguir-me
per dir-me, al capdavant,
que tenia el capritxo
de volguer-me tocà el tall.
Prò jo el vaig despatxar
i ell em va contestar :
(*Tornada*)

III

A allà on jo serveixo
hi ha un senyoret polit
que vol que jo li ensenyi
de quin mòdo es fa el seu lit.
Segons ell diu, ja es cansa
de dormir sempre sol,
perquè sempre somnia
i empastifa molts llençols.
Sempre al darrera em ve,
dient-me això també :
(*Tornada*)

IV

Si d'aquesta raspeta
algú s'enamorés,
si no té bona bossa
amb mi no farà pas res.
Que aquell que em vulgui treure
de prop dels meus fogons,
no cal que s'escarraci
si no té força pinyons.
Que jo vull per marit
un home proveït.
(*Tornada*)

ENTRE NUVIS

L que vaig a explicar és una conversa que vaig sentir en un poblet de la costa, entre dos nuvis que no s'havien mogut mai de la casa paterna i que tenien de venir a Barcelona a passar la lluna de mel.

Ella.—T'estimo tant, Lluís, que el dia que et perdés, allí entre mig de tanta gent com diuen que hi ha, estic segura que jo mateixa em mataria.

Ell.—Merceneta del meu cor, no facis semblant cosa el dia que em perdís; més t'agrairé que procuris trobar-me. Mira: com tu ja saps, sóc molt fàcil de reconèixer, ja que tinc dues pigues negres: l'una a la punta del nas i l'altra al ventre.

LA MUSA PAPITECA

LES CAMPANES DE L'ESPLUGA

(PLANY D'ESTIUEJANT)

Les campanes de L'Espluga
les tinc ficades aquí...,
i això que fa quatre mesos
que vàreig sortir d'allí!...

.....
Encara em sembla que sento
el ditxós galing galing,
que comença ans d'ésser dia
i no acaba fins que és nit,
despertant als que son tenen
i desvetllant grans i xics.
Amb tanta brega i xivarri
com armen, no cal pas dir
que va el poble en *crescendo*
i cada any hi ha més veïns.
Poc s'ho pensen aquells *padres*,
que, aquest sistema seguint,
inconscientment ajuden
que el poble es faci petit.
Desperden a les casades,
no deixen dormí als marits,
i com manca encara estona
perquè el sol vulgui sortir,
no et dic tinya..., al llit arreglen
lo que sols s'arregla al llit.
Quan parlen de les campanes,
les que són filles d'allí
diuen:—Podeu ben creure
que ja ens en fan de petits!—
I és molt cert, perquè és un poble
on hi ha més infants que als llims!
El que les campanes toca
és un fraret eixerit;
dic això, perquè s'ho arregla
des del llit i molt tranquil.
Amb corrioles i una corda
que ha preparat amb enginy,
ajegut, des de la cel·la,
i del modo més senzill,
les repica amb tanta traça
com ho pogués fer vestit.
Perxò diuen les que saben
lo que el fraret té de viu:
—Amb quin gust deu estirar-la
en el llit, el pare Lluís!—

.....
Les campanes de L'Espluga
les tinc ficades aquí...,
i això que fa quatre mesos
que vàreig sortir d'allí!...

LES PARETS TENEN ORELLES

AVANT l'aparador de càn Comas, a l'entrada del Passeig de Gràcia, parlaven dues modistetes, un dilluns al matí, de les seves històries íntimes. Ambdues havien anat el dia anterior a l'«Iris». Després del ball, passaren bona part de la vetlla amb els seus amics respectius. D'aquí que, de tant en tant, resultés la conversa de les damisel·les esmaltada de trets picants, de confidències saboroses, en les quals els afalacs i les voluptuositats hi entraven de per molt.

De cop i volta, s'adonà una de les interlocutores de què a dos passos d'on elles estaven hi havia un cotxe de lloguer, parat. El cotxer, al *pescante*, feia petar una becaïna.

El cavall, en canvi, no dormia. Els seus ulls plàcids, esgarriats, semblaven més aviat espiar a la parella de modistetes. El sol esbandia una calor dolcíssima. Sota la influència dels seus raigs la bèstia es deixondia, al punt d'arborar la seva esplendor viril de mascle.

Davant l'impudor de l'animal, la més espigada de les noies digué a la seva companya, tot i signant maliciosament el cavall:

—Has vist, el desvergonyit? Quins pocs modos! Qualsevol diria que ens ha estat escoltant.

—Aquesta cupletista havia estat en un col·legi del costat de casa; i no ensenyava gaire.

—Dons mira: ara ensenya molt!

DE DÍA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 10 DEL
PASEO DE GRACIA

EDICION DE BARCELONA
DIARIO DIARIO QUE SALE UN SOLPE CADA SEMANA

LO TENEMOS EN REPARACION
TENEMOS PINXO PARA ATENDER LAS
RECLAMACIONES

6.

DIRECTOR BUENDIA Y GASSOL

Núm. 140

«EL DIA BÉTICO» EN GENOVA

ROMANCES Y POCO PAN

Esto no puede ir ni con ruedas. Los rusos hacen la traveta, y esto parece aquella torre que un tal Babel tenía para pasar el verano. Ni Dios se entiende, y si ahora que yo voy a meter cucharada no se encuentra el entrellado, habrá un pedo de razones que habrá para alquilar sillas. ¿Sabéis la nariz en qué se parece a un fagot? (En que sirve para sonar!) Que yo no soy ningún gamarús lo demuestra que Lloyd George me encargase de engañar una fórmula, como si fuese un apotecario.

—Mire usted, mister—le hice yo.—La cosa está peor que la cabellera de un negro...

—¿Eh?

—Por lo revuelta. Pero yo creo que si se proporcionara unas flavias de upa a los delegados rusos, los desarmarían. Unas buenas pieles siempre van bien a los rusos. ¿Qué quieren los rusos? Pañas. Pues se les mandan relojes de pared de aquellos que dan los cuartos, y arriba cartones. Cuando se parecen al Ritz (en lo de tener muchos cuartos), dejarán de parecerse a Granada, pues ya no tendrán *Alhambra* (!) en casa. Los billetes rusos, que ahora son d'acero...

—¿Eh?

—De a cero cincuenta el paquete, serán pronto de zinc...

—¿Eh?

—De cinco duros. Entonces atarán los perros con longanizas...

Me pareció que mi discurso le pasó lo que a la imprenta del *Times* (en la gran impresión que hace), y si todo va como cale, podré estrenar los tres dramas que guarda mi Magin (este Magin es un morros de higo al que le debo 6 nabos. Soy una víctima del deber). Serán tres sucesos. El uno se dice «Los golpes de Martillo». El otro «El caballo de Carreras», y el cuarto «La Coronilla de Aragón». Os endiñaré los argumentos para que veáis si me sueno con media manga. ¡Ah! Y al 3.º le digo 4.º, debido a mi afección por los cuartos.

«Los golpes de Martillo». Un tal Cástor Martillo es un tío que no es primo, y tiene cada acudido que hace romper de risa. Un tal Illa, que en lo de dar sablazos es un «as», es discutido por Martillo.

—Te digo que Illa es un «as».

—¿Un «as» Illa? ¡Ca!

—¿Cómo, una silla?

¿Verdad que tiene gracia? ¿No? Pues de Madrid os los encoloman más sudados, y os reis. Y éste:

—En el balcón he visto una col...

—¡Ca! Es un geranio.

—...una colgadura...

Aquí habrá mojadero, no lo duden. Y luego, con el sombrero de Cástor, armo un enreñuevo.

En «El caballo de Carreras» sale uno con taparrabos encarnado y uno le pregunta: —¡Caray! ¿Dónde va usted vestido de negro?

¿Como los negros, en Cuba, llevan taparrabos! Despiportante, ¿verdad?

Y aquel otro que dice:

—Acabo de ver un pato con seis patas.

—Debe ser un fenómeno.

—No, hombre, no. En el corral hay seis patas y un pato.

Risa para todo el año. Me juego un pez.

Pero lo gordo, lo torpéico, es en «La Coronilla de Aragón», o sea, la calva de un tal Aragón, que tira los naipes. Sale uno que va a casa el fotógrafo para que le revelen un secreto.

Otro que a un preso le dice: —¡Adiós, sobretodo!

—¿Por qué eso?
—¡Porque usted no es-cape aunque lo quiera!

Uno ve a una chica que ata con cintas unas cajas de bombones y le dice:

—Esto si que es bien diferente de las botellas de vino.

—¿En qué?

—En que tú cinta pones y las botellas con tapones.

Si aquí no se rien, es que me tendrán tirrija.

Pero ustedes dirán, con un gavadal de razón: ¿Qué animaladas nos está contando este pallá? Ya os lo diré. A mí, cuando me confían un secreto, me convierten en un sepulcro. Y acaban de confiarme uno que, si lo supiera *La Publicidad*, despacharía cien números más y otros dos redactores. Me lo dijo Barthou, y mi misión es más delicada que un diabético. Por esto salgo por el descosido.

—Que no se le escape—me dijo el francés.—No sea bocamojado...

Y me dió mil francos. ¡A mí, que me gustan tanto los francos! ¡Detesto los hipócritis! Pero no lo hago pas por el interés. Aunque me hubiese puginado dos mil haría lo mismo. Soy reservado. Por esto me pagan bien. Un reservado siempre es más caro.

¿Queréis saber qué es? Hacedos repicar. Yo, mudos y a la jaula.

BUENDIA Y GASSOL

SUCESOS DE TODAS MENAS Y MANERAS

SUICIDIO.—Ayer, entre 6 y 14, en la calle de Saucedasacos, un belga que estaba ídem le endiñó una cuchillada a un suizo, que era un guarda del Cantón de Basilea, dejándolo seco en medio de un mar de vino. El guarda cantón no dijo ni Pío, y hubiere llamado mucho la atención que lo dijera.

El suicida pasó a la cancri y el cadáver del difunto al Depósito Comercial.

TIROS.—Varios tiros sembraron ayer noche la alarma en el Paralelo. Se trataba de seis tiros de mulas que se habían desbocado al leer en un cartel que Montero estrenaba otra revista.

Fueron detenidas y conducidas a la Delegación del distrito, en un camión que iba atestado. Ello ahorró el atestado consiguiente.

UN PARRICIDA.—Un fulano, que no quiso decir su nombre alegando que lo tenía feo, fué detenido ayer por el guardia urbano Urbano Guardia, convicto, confeso y con una papelina de casa el Ancho, de haber esboceado en la Fuente del Gato una parra que valía un grapado de pañas.

El comisario, que es hombre de arres, tos, le impuso uno de cuarenta horas. A ver si al salir de las cuarenta horas irá aún a la vela.

CONSULTORIO DE «EL DIA BÉTICO»

(SE CONTESTA A TODAS, SIN EXCEPCION, LAS PREGUNTAS QUE SE NOS HACEN. LAS QUE SE QUEDAN SIN RESPUESTA ES QUE HEMOS ACORDADO NO HABERLAS RECIBIDO.)

Una francesa.—Oui, madame. On peut entrer de riz aux taureaux si on trouve

un cousin qui'l paie le canard. Si vous le trouvez c'est de l'huile a une lumiere.

Camelancia.—Dice usted que está de cinco y que no sabe de qué le viene? ¡Santa Inocencia! ¿Pregunta si puede haberlo cogido en un retrete? ¡Sí, claro, pero con mucha incomodidad!

Un rivista.—¿Que si llegará a ministro? ¡Ca, sombrero! ¡Lo más, lo más, a gobernador de Soria!

Catarineta.—¿Qué juego de cama encuentro más apropiado para unos novios? Cuanto más sencillo, mejor. Las complicaciones ya vendrán después. Le recomiendo el estilo español. El francés, lo dejo para al cabo de cierto tiempo.

Ramoncito.—Justa la madera. El doctor Cook fué un sabio irlandés que inventó el cook-tail, el carbón de cook, el bacilo de Cook y las agencias Cook. El alcalde de Cork no tiene nada que ver con él.

Un escolar.—Sí. Un kilómetro tiene aproximadamente mil metros.

GRAN CINE «QUA-NON»

SESIONES CONTINUAS CON INTERERUPCIONES

La segunda sesión tiene algunos cortes en la cinta. La sesión de Cortes es la menos concurrida.

PROGRAMA PARA ESTE MES

- 1.º Sinfonía por el cuarteto Andoba, compuesto de piano, acordeón, bombo, tenora, fagot y saco de gemidos. Los platillos se guardan para la hora de la cena.
- 2.º Estreno de la película ultrarealista en 40 partes y 6 epílogos

LO QUE PUEDE LA NECESIDAD, O EL ORGANO DE LA VIUDA (118 kilómetros)

interpretada por la bella *Aspirina Astier*, a la que pocas veces se ve en cinta. Desnudos de la casa Paquín. Hojas de parra auténticas.

3.º 421 episodio de la novela cinematográfica de Mac H. Arrons

LA BANDA DE MARIA LUISA

interpretada por la monísima *Ester Illa* y 200 caballos. Realismo hasta allí. Dos mil tiros por minuto.

4.º La cinta cómica de gran risa

A TONTOLIN

LE MOLESTAN LAS MORENAS

Se suplica el braguero y las serraduras. Policías que van de oros, autos que caen al mar, carreras en un terrado, bañistas bien hechas, leones de debueno, etc., etc.

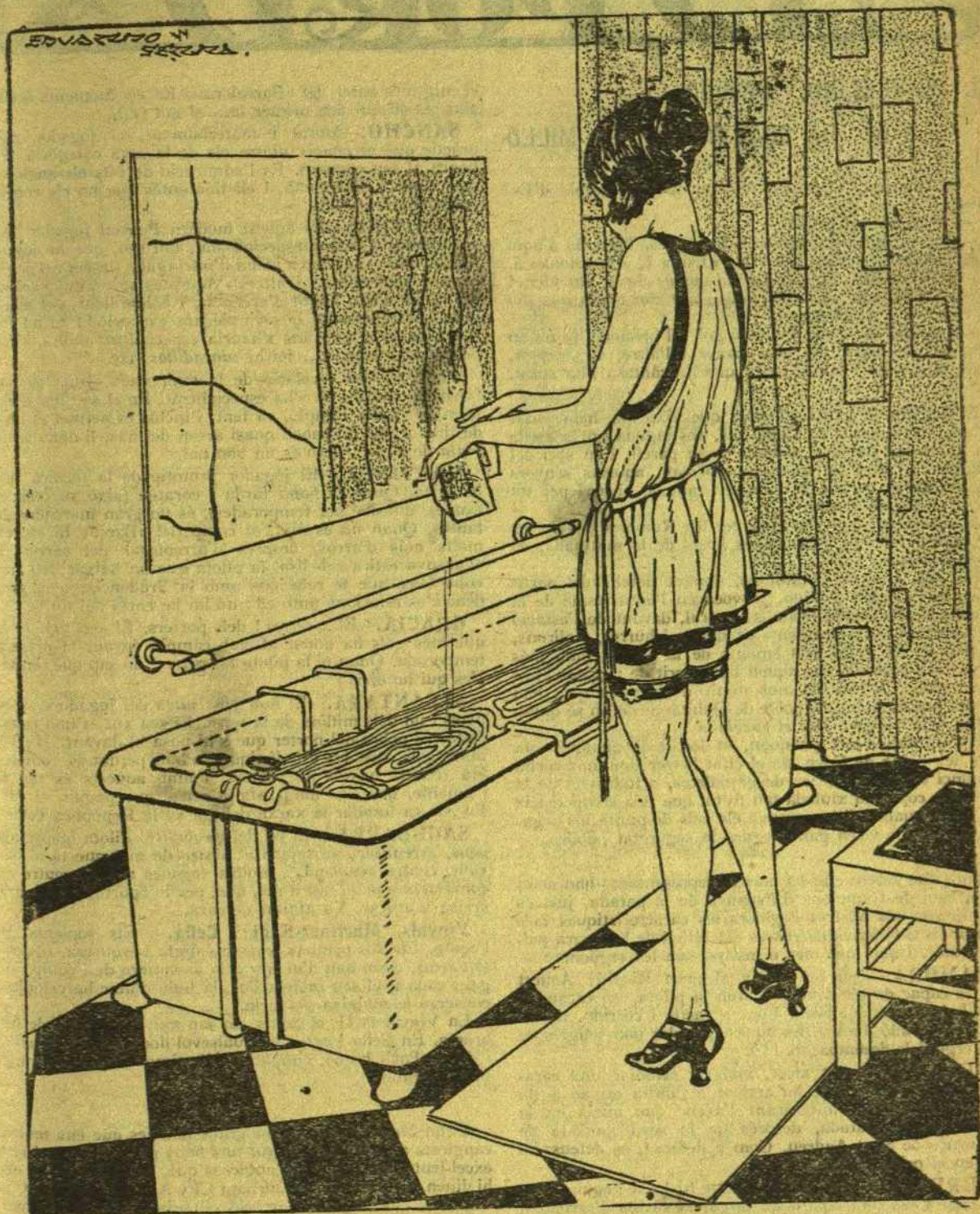
5.º La película educativa, de grandioso éxito en Paraguay,

CÓMO SILBAN LOS KOTENTOTES

Reproducción gráfica de un silbido.

Local discreto y reservado. Timbres de aviso antes de dar la luz, para evitar compromisos.

El decorado es de Gual y los timbres son de Alarma.

—Per què el marquès m'haurà dit que, a la sortida, m'oferia el cotxe?

EL «BARCELONA» CAMPIÓ,

O BÉ: HA GUANYAT QUI ÉS MILLO

—Sí, senyors: el nostre «Barcelona» és campió d'Espanya.

—I com ho sap vostè?

—Que no hi veieu, mestre? En aquest lletreàs d'aquí a can «Sol» ho veureu ben clar: «Irún» 1, «Barcelona» 5.

—Reira de bet, minyó! Això sí que és clavar panadera! Però, veiam, que jo no ho veig gaire clar: allò que diu «4 Gràcia i 5 Alcàntara»...

—Res: vol dir quart i cinquè gol. El primer l'ha fet en Torralba, el segon en una *corner* i l'altre, si s'espera, quan ho sàpiga l'hi diré; crec que l'Alcàntara l'ha xutat.

***

El llegidor ja haurà comprès que això que hem escrit és una conversació de Canaletes, sostinguda en la tarda del diumenge passat i afanada a un parell, l'un soci del «Barça» i l'altre un *nouveau sporman*, aquests senyors que no saben de què va i mouen tant de xivarri per tot arreu ón fiquen el peu.

El rebombori que s'originà per les Rambles des de les set, quarts de nou, fins a altes hores de la matinada, va ésser horrorós.

Els dels anuncis lluminosos, donant detalls del partit que s'havia jogat a Vigo, provocaven l'entusiasme de la multitud estacionada (com és natural, davant de l'estació de Sarrià), i els repicaments de mans, i hurres, i alirons, sortien de les goles dels amants de la patada amb més sonoritat i potència que aquell famós crit de ¡¡¡¡pan!!!! que registra la història amb motiu de la crida que, feta per un representant del poble de Quintanar de no sé quina ordre, deia: «¿Qué pide el pueblo?»

Però també és cert que quan, en lloc de dir qualque nota més del *match* de Coya, en el citat lletre lluminós sortia l'anunci d'alguna fàbrica de gibrelletes, o indústria de la gorra de cop, una xiulada tan forta, que feia competència als trens quan guillen, posava els pèls de punta als *seguridats*, que no veien gaire segura la seguretat pública.

***

I ara que sabem que els nostres representants han assolit el títol de Campions d'Espanya de la patada, just és que donem als nostres llegidors les característiques més principals dels braus defensors del fútbol de la nostra pairal ciutat, i que, poc més o menys, són les següents:

ZAMORA.—Qui no coneix al gran Ricard? Aquest noi és capaç de fer equilibris amb la pilota, un cacauet i una bala de canó alhora. Com a castís i corrido, també li escau bé allò d'«As». Es aquest jugador bon feligrès de la Verge dels desemparats (!).

PLANAS.—Aquest xicot, malgrat semblar una carabassa (per lo rodonet), ha arribat a l'últim esglaó de la glòria futbolística, mitjançant l'avenç que inicià en la carrera de la patada, després de la seva *guillada* de l'«Avenç» de Sant Andreu. Com a defensa, es defensa el lloc en el primer equip.

SURROCA.—Dels Martínez que hi ha a l'equip campió, cap d'ells com aquest ha tingut la xaripa d'arribar a ésser campió d'Espanya amb tanta *velocitat*. L'any passat ningú el coneixia, i avui és quasi internacional!! La patada la domina i té molta picardia.

TORRALBA.—Mirat de front, el *fiero* de l'equip; de perfil, els *Urales* del Turó-Parc; i mira-te'l com te'l miris,

el mig més enter del «Barcelona». En els moments decisius, és ell qui fica primer la... el gol (?).

SANCHO.—Moral i materialment, el jugador més pràctic que es coneix dintre els de la seva categoria. Fa honra al seu cognom. Es l'admiració de tots els anglesos que vénen a Barcelona, i ell tinc entès que no els coneix gaire aquests tipus.

SAMITIER.—Es aquest modern Petroni jugador desenrotllador d'un art especialíssim, tan seu, que ha lograt iniciar una escola força plena d'*intringulis* (la del net jugar brut..., acrobàcies... i altres). Aquestes seves innovacions del fútbol s'han hagut d'acceptar, i àdhuc lloar, pel mèrit gran que representa la seva elegant execució!! Si no fos tan xato, crec que fins s'hauria especialitzat amb... tirar penals amb el nas..., fer-hi *zancadillas*, etc.

PIERA.—La revelació de la temporada. Joga de tot, i avui dia encara no s'ha especialitzat. En el seu lloc d'extrem, a l'equip campió, va fent, i inclús es permet el luxe de tirar a gol. El cabell quasi arran del nas, li dóna certa *pinta de fiero*... però és un bon noi.

MARTINEZ.—El jugador prototip de la tècnica futbolística. Quan té bona tarda i coratge (això succeeix a rauxes, quasibé per temporades), és un gran marcador de tants. Quan no és així, al camp del «Barça» hi entren molts nois d'arròs, després d'arregar del carrer, a «l'aranya estira cabells», la pilota que ha baixat dels núvols. Crec que té relacions amb la Prudència, o la prudència es relaciona amb ell; no ho he entès del tot bé.

GRACIA.—El... *terror!* dels porters. El seu *tupi* és el que més gols ha donat al club campió durant la present temporada. Quan té la pilota als peus... no sap què fer-ne. Ves qui ho diria!

ALCANTARA.—El *non plus ultra* del jugadors espanyols i un dels millors de la terra. El seu xut és una cananada... i pobre del porter que s'hi posa al davant. Ha fet tants gols, que les estadístiques n'han perdut el compte. Ha trencat nassos de porters, i amb aquests és tan fi i amable, que fins me'ls afaita sense que paguin el ral. Fa poc va foradar la xarxa del gol de la República veïna.

SAGI-BARBA.—El rei del *girabolito*. Pilota que té als peus, arrencada, passejada al *lázaro* de mig que té al davant, centre estupend, i moltes vegades aquest centre es converteix amb el xut a gol, que, per lo oportú, cap porter arriba a aturar. Va afaitat de cara.

Vinyals, Martínez-Sagi i Cella.—Els suplents de l'equip. Els dos primers, extrems dreta i esquerra, respectivament, quan han d'*actuar* a la davantera de l'equip, jogant cada u al seu mateix lloc, la línia d'atac barcelonina conserva la mateixa potència.

En Vinyalets II, el castís, en sap *muy* de jugar i de fer broma. En Cella I *actua* en qualsevol lloc. Quan fa barrila i diu: «Paci- ho bé, cimpàtica; l'eztimo» a alguna nena, fa riure molt.

***

A can Matas, esperant les grans notícies que ens tenien capgirats a tots, hi ha hagut uns bons partits entre el seu excel·lent equip i aquells anglesos que, perquè *cobren*, els hi diuen *professionals*, «Durham City A. C. Ltd. S. en C.»

Els de l'«Europa» bifurcació, el primer dia van empatar amb la *essa* en *ce* a un gol. El partit va tenir moments de tot.

En el segon partit, la victòria correspongué als nois d'en Matas. El resultat va ésser de quatre a tres gols.

AQUELL QUE FOU

TEATRES I MUSIC-HALLS

XAFARDERIES TEATRALS

SENYORS, *al tanto!* Obrim l'ull! Obrim l'ull a les bones, perquè, del contrari, ens el faran obrir a les males, i, francament, crec que no hi trobaríem gens de gust.

Que no tinc raó de llençar el crit d'alarma salvador, que no és el mateix que Salvador Alarma?

Sí que en tinc; la tinc tota; la tinc sencera... la tinc... (Si les senyores volen més detalls de com la tinc, que passin per casa.)

Estem essent víctimes d'una penetració. Es una penetració pacífica, i fins riallera; però no em negaran que certes penetracions són perilloses, i és el cas d'estar previnguts.

No sé si hauran endevinat que em refereixo a la penetració o invasió de companyies teatrals madrilenyes, que se'ns fiquen a casa i ens conquisten que és un gust.

Primer és l'Ortas, que s'apropia d'«Eldorado» i fa calderades cada nit. Després la Loreto Prado i en Chicote, el *Madrid castizo*, es fiquen al «Goya» i omplen.

Senyors, torno a repetir que això és un perill, i no un perill d'aquells de pa sucats amb oli, sinó molt greu, perquè es tracta de la Llengua, de la nostra dolça i mai prou alabada Llengua, que ja gairebé és l'únic que ens queda lliure. I que no es donguin per al-ludits ni els del Lliure ni els de l'Únic.

Algú potser em replicarà que no hi ha cap diferència entre una companyia netament madrilenya i una altra de les que es formen a la Rambla per a cultivar el mateix gènere, perquè ambdues representen en llengua castellana.

A primera vista sí que sembla igual; però, no n'hi ha poca de diferència! El castellà dels nostres còmics té una flaire local inconfundible; té un segell immòbil de barcelonisme, o de matoronisme, o de sabadellisme, que el fa tan respectable com el Forn de Sant Jaume; mentre que el castellà llegítim de la *Puerta del Sol* és una cosa forastera, que el pitjor que ens pot passar és que ens agradi; i per lo vist ens agrada... Res: què hi farem! Tot sia per l'Espanya gran!

I parlant d'una altra cosa: ja van assistir a l'àpat que el divendres es va donar a la Font del Gat en honor de l'Amichatis i d'en Màntua?

Doncs es van perdre l'ocasió de sentir dir a l'Enric Borràs que encara és jove, i de veure al marquès d'Alella president la festa amb més afició que una sessió del Consistori.

Per cert que en Fontdevila, que tenia al costat seu una xicota molt caia, mentre es posava aigua a la copa va rebre un lleuger cop de colze de la noia i es va tirar l'aigua per sobre de la roba.

Ella, en adonar-se'n, va dir-li:

—Dispensi, jove; no ho volia fer.

I ell va replicar:

—Això de l'aigua no té cap importància. Si vostè volgués me la tornaria a tirar.

Ja saben que el «Victòria» ha tancat i que el «Nuevo... de trinca s'obre molt aviat amb una revista que es titola «Las uñas del gato»? Doncs és veritat.

Al «Còmic» preparen una revista valenciana titulada «Arròs en fesols i naps», que serà una cosa abundant i suculent; hi haurà arròs per a tots els senyors i naps

per a totes les senyores. Ah! També preparen «Las esclavas de Doménech».

Carat! Saben que m'està picant una puça? Doncs, mirin: em fa la guitza de tal manera, que no puc escriure més.

L'HOME DE LA CONXA

MUSIC-HALLS

ON va, senyor Cuspinera?

—Vaig al «Palace», que donen les últimes.

—Les tres últimes?

—No, no estic per jocs; vull dir, les últimes representacions del «Zig-Zag».

—Ah, sí! Ja ho he vist anunciat. Que sap què faran ara, acabada la revista?

—Acabat el «Zig-Zag», crec que fumarem amb pipa un quant temps.

—Què em diu, ara!

—El que sent.

—Caram, home, si que ho sento que s'acabi!

—Jo també, perquè, entre nosaltres ja ho podem dir. Sap que fa un any li vaig explicar allò de la fluixedat a l'orina?

—Ah, sí... Ja recordo... com si em ballés pel cap que m'hagués dit que s'orinava al llit...

—Justos! Doncs, noi, des de que feien al «Palace» el quadre de la xemeneia, oli en un llum...

—Què em diu, ara!

—El que sent!

—Caram, home, si que ho sento que s'acabi!

—Què hi farem!

—Sí, res. Es així!

—Ja pot ben dir-ho.

—Vaya, vaya...

—Què s'hi farà!

—Conformació!

—Oh, i que és ben cert!

—Nada!

—El mateix li dic.

***

—Caram, senyor Cuspinera: que surt de l'«Edèn»?

—I doncs, què vol que faci? Hom s'avorreix tant en aquesta porca vida, que de tard en tard bé hem d'alegrarnos la vista amb alguna xicota *guapa*...

—Hi ha força dones *guapas*, a l'«Edèn», ara?

—El que no hi ha és dones lletges. Que no ha llegit el cartell? «El music-hall de las caras bonitas.» Hi ha una Soledad Miralles que, fill meu, allò és *canela*!

—*Canela*, diu? Com és que parla en castellà? Em creia que era de la Lliga!

—Davant d'una dona com aquesta, jo sóc de la Lliga i de més amunt, i deí que ella vulgui. Per una dona així seria capaç d'abandonar la família...

—La família? Si no en té!

—Home, vull dir si en tingues. I, a propòsit: sap que l'altre dia ens van donar aquí, a l'«Edèn», una *verbena* flamenca que a l'hora del respopó fins els musclos de l'arròs amb peix tocaven les castanyoles?

—Què em diu, ara!

—El que sent.

—Caram, home, si que ho sento que jo no ho hagués sabut! Faci-me'n cinc cèntims de com va anar.

EL CAP AL COIXI

—Doncs, miri: va passar això, lo altre i lo de més enllà.

—Ai carai de senyor Cuspinera! D'on surt a aquestes hores?

—De l'Alcàzara. Hi ha una «Niña de los peines» que, fillets de Déu, quina *pinta*!

—Flamenca, oi?

—Més que un sarrell. Allò no és cantar; allò és glopear las penas i tornar-les a treure i escopir-les de cantó.

—Què em diu, ara!

—El que sent.

—Caram, home, si que sento de no haver-hi anat encara!

***

—On va, senyor Cuspinera, per aquestes terres?

—L'estranya veure'm al Paral·lel? Vinc de «L'As».

—Que hi té alguna cosa?

—A vostè li ho diré, si li sembla! Perquè ho publiqui, oi? No hi tinc res, però m'agrada anar-hi. Sóc amic d'un cambrer que és el rei de la safata.

—Amic d'un cambrer?

—Això l'estranya? I que és un xicot castís.

—Com se diu?

—Es diu Massana! I per què m'ho pregunta? Que no en coneix cap, de cambrer, vostè? No? Doncs no és home de món. Tot home de societat que s'estimi una mica, deu haver de conèixer almenys un cambrer de music-hall. Els cambres de music-hall són catedràtics de la difícil assignatura de l'aparar fent.

—Ah, ja!

—M'ha comprès? La vida, en un music-hall es manifesta sense *taparrabos* pels que es veuen obligats a intervenir-hi.

—Així, aquest cambrer, a vostè, li ha donat moltes lliçons...

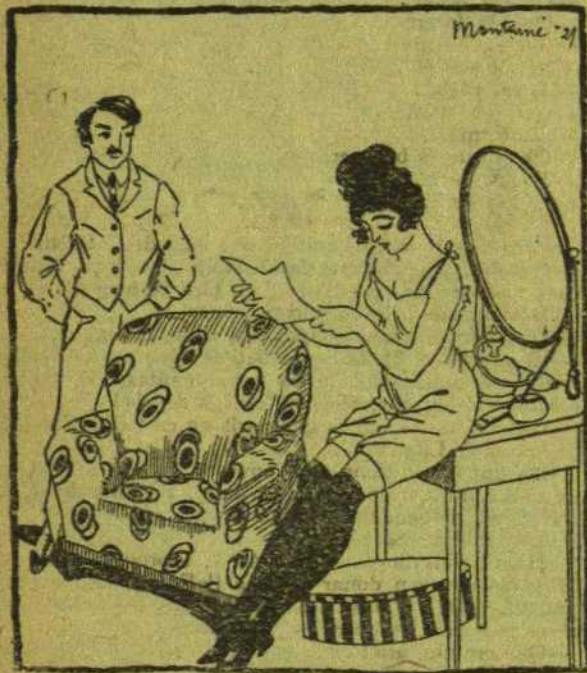
—I a vostè també li'n donaria.

—Bé; però, amb tot això, encara no m'ha dit què hi feien a «L'As».

—Què hi fan? De tot, i força; però ara no tinc temps d'explicar-l'hi, que va a començar un *match* de *boxa* i vull veure'l.

—Un *match* de *boxa*? Què diu, ara!

—El que sent. Ja l'hi explicaré la setmana que ve.

—Mira què diu el papà: «M'has tacat l'honor de la família. I això que et vaig recomanar que anessis amb compte a no tacar res!»

LL, un corrido positiu.

Ella, ex-cambarrera de cafè. En l'actualitat, papallona a «La Suerte Loca».

Ella.—El que són les coses. M'havies semblat més alegre... més no sé com.

Ell.—En negocis d'amor, el millor és no fer pronòstics.

Ella.—Massa que ho veig. Tu ets positiu. Ja m'agrades, però, no et pensis...

Ell.—Què vas pensar de mi, ahir vespre?

Ella.—Que tens cara de *tuno*. Però que ets un bon noi.

Ell.—Què entens per bon noi?

Ella.—No et facis el *quert*.

Ell.—Mal me negui si ho entenc.

Ella.—Doncs, que ets un home ço que se'n diu de casa. I de possibles.

Ell.—I el teu amor ha arrencat d'aquí? Digues que tu també ets positiva...

Ella.—Quin remei queda... La vida és una cadena... El lloguer, les subsistències... Vols que et digui el que aquest mes em manca a pagar, encara?

Ell.—Creus indispensable el que ho sàpiga?

Ella.—Que en sóc de bleada! No pensava que als homes aquestes coses no us interessen.

Ell.—Ens interessen, i no ens interessen... No és que siguem insensibles a la caixa. El que hi ha, és que tenim les nostres hores per a parlar d'això. Què et sembla si ho deixàvem per a demà?

Ella.—Saps quant costa el vestit que m'he tret?

Ell.—Què sé jo, Mare de Déu!

Ella.—Vint-i-set duros.

Ell.—I això que no pesarà més enllà de mig quilo.

Ella.—Doncs pensa que fa tres setmanes que el tinc, i que aquesta és l'hora que no sé d'on sortiran les misses per a pagar-lo.

Ell.—Deus tenir la confiança de la modista, que és el tot.

Ella.—Si he de dir-te la veritat, com més va menys formal em sembles. Dormim, dormim. Potser demà estaràs més inspirat.

Ell.—No et dic que no. En les coses, el gran què és dormir-hi. No has sentit dir que la nit porta consell? Abraça'm. I fes-me un petó.

Ella.—Abraça'm, abraça'm... Si tinguessis les meves cabòries... Saps quan dec a la *prendre*?

Ell.—Vint mil duros. Abraça'm, et dic. Demà, si ho vols, ensenya'm el guarda-roba.

La mare indignada i la filla plorant.
 —Com! Desgraciada! I no li has demanat el nom?
 —No!
 —I la direcció?
 —Molt bona! Excel·lent!

Confidència.
 —Com t'ho fas tu per a dir-li que l'estimes, al teu vell?
 —Penso amb l'Emili.

LES COSES DEL DIVORCI

—Com trobes al teu nou papà?
 —Molt simpàtic.
 —Oí que sí? L'any passat era el meu.
 (De Karikaturen, de Cristiania.)

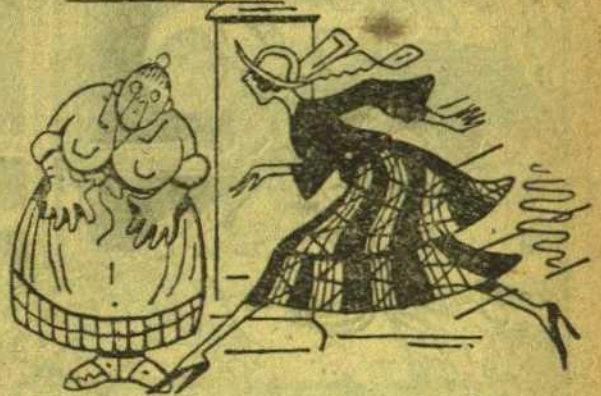
Escena després de la... entrevista.
 —I quan ens casarem, amor meu?
 —Com vols que t'ho digui que no m'agraden les dones casades?

Sota d'un pi. Ella, avergonyida i despentinada. Ell..., tan fresc.
 —Oh, Joanet! Què havem fet!
 —Com! Ja no te'n recordes? Vols tornar-hi?

Una raó.
 —L'he trobat abraçant la meva dona!
 —Ningú li priva de fer altre tant, senyor meu!

Col·loqui de dues menors.
 —Jo, el que voldré, és un vell. Donen molt i prenen poc!

HERBORISTE

—Corri! Dongui'm un abortiu. Tinc por d'estar embrassada!
 —Des de quan?
 —Des de fa un quart.

(De Ruy Blas.)

—Vostè ha servit a casa una comtessa?... Quasibé no la crec!
 —No em creu? Vol que li ensenyi les camises que porto? Veurà com hi ha una corona.

(De Ruy Blas.)

L'assassí, supersticiós, contemplant el cadàver que acaba de trossejar.

—Carai! Malament! Tretze trossos! Ja em passarà alguna desgràcia!

**

Diàleg.

—Per què no et cases? Que no t'agraden les criatures?

—Sí, però les dels demés.

—Bé, doncs: raó de més per a casar-te.

**

El fulano acompanya la flàvia a casa el metge.

—I no menja?

—Prou! S'està acabant de menjar les meves rendes!

—Vol passar a la meva dreta?

—Per què?

—Perquè sóc esquerrà.

(De Sans Gène.)

—Senyora! Hi ha el tapisser.

—Digues-li que pago el *vingt* (Es pronuncia com el *vi* en francès.)

—Ja l'hi he dit i m'ha contestat que eli pagava les ostres.

(De Sans Gène.)

La pessetera i son *homme*.

Ell.—El dia que em vas dir *maquereau*, vaig comprendre que m'estimaves.

**

Una i un.

Ella.—Vostè de quin país és?

Ell.—No és gens difícil. Sóc peruà per part de mare i grec per part d'un amic del meu pare.

**

Un parer.

—He vist i llegit moltes obres teatrals, i tinc de dir-li que no m'agrada l'Ibsen.

—A vostè li agrada més l'obscè...

**

—Quines notícies porta, senyor Ramon?

—Dolentes! Molt dolentes!

—Caram!

—He tingut la dona a punt de morir...

—Si que...

—I ara em va per bé!

**

El reu i el botxí.

El reu.—I no se'n dóna vergonya de fer aquest ofici?

El botxí.—Tothom té de viure en aquest món!

(De Le Journal Amusant.)

*** Copiem de *Pica Poca*, de San Juan de Puerto Rico:

«Un periodista yanqui, al príncepe Tokugawa (de la Conferencia del Desarme):

»—¿Le sorprende a usted la prontitud furiosa del periodismo de los Estados Unidos?...

»El príncepe:

»—Sí, verdaderamente; por ejemplo: la Conferencia se abrió con una oración dicha por el reverendo Albernathy. Bueno, pues dicha oración fué distribuída a los repórteres antes de haber sido dicha; de manera que llegó primero a los periódicos que a la Divinidad.»

*** D'un anunci d'un específic per a certes malalties reservades:

«El infrascrito, X. X., médico del Hospital de Quito, certifica que empleado el G. H. en este establecimiento, de 28 casos de blenorragia, algunos crónicos, resultaron 22 curas.»

Això deu ésser per a *El Motin*.

*** De *La Vanguardia*:

«Necesito muchacho joven para todo.»

Ai, Senyor! A quin extrem hem arribat!

Borinat: Vostè creu que els nostres llegidors es mamen el dit? Vostè creu que s'empassarien una poesia que comença així: «Fa un sol que estavella.—Està bella—la jornada calurosa, gris, compacta...» Ja els dic jo!—*Z. Opos*: No s'hi encaparrari. Amb bon paper, o amb dolent, el seu treball va al cove.—*Miracul*: No sabia pas què dir-li, però nosaltres no en tenim pas la culpa que la seva flàvia li salti. Eit, així ens ho pensem!—*Barrabàs II*: Posi's tranquil; que hi ha més dies que llonganisses.—*Z. Z.*: No. I ara!—*Una mallorquina*: Molt bé. Anirà, però no sabem quan. Ja ho celebrarem, oi? Les ensaimades són la nostra debilitat.—*Carransa*: No serveix. Ho sentim, però no podem plorar.—*Un lingüístic*: La llengua, no dubtem que la treballarà bé; però el que és la ploma!... Plegui el ram, cregu'ns.—*Un desfavat*: Senyor Déu meu! I quina poca solta té el que ens envia!—*Reira de bet*: Aprofitarem un contet, i potser un vers. No li assegurem res, eh?—*Pura*, *Castà* i *Virgínia*: Si no fos que ens coneixem de temps, diria que això que ens envia és afanat. Però com que ens coneixem, ho estripem sense dir-los-hi.—*Viva la Virgen*: Viva! I per això s'ha molestat? Si ja podia llençar-ho vostè mateix!—*Veldesques II*: Es aragones vostè? Ho diem per lo tossut. Miri que enviar-nos quatre vegades el mateix ninot! Però ja pot anar fent, ja!—*R. M.*: Això ja són figures d'un altre paner. Anirà.—*Clitoris* i *C.s.*: Es molt manso tot això. No té res més com cal?—*Pitus*: Sense novetat? Ai, Senyor! Quina mandra que corre!—*Regueté*: No. Ja veu si hem sigut concisos i categorics.—*La Monyas*: Deixi-la estar, pobre Lola, que és incapaç d'escriure semblants animalades.—*Firuli*: No ho acabem d'entendre.—*Un malalt del etc.*: Primer de tot, cuidi's. Podria donar-li mals resultats. Després, no escrigui. Costa tan poc no fer-ho!...—*Peret*: Una. Va de primera. Que no sigui el darrer.—*Rei de la Sola*: Ho guardarem pel Calendari.—*Tonet*: Ni que ens ho recomani en Ventosa, que és la nostra debilitat.—*Nas d'escàndol*: Les xafarderies no estan malament. Lo altre, ni pensar-hi.—606: Es afanat. Així, sense embuts.—*Un de Mollerusa*: Es molt vell. En queden un gavadal.

PUBLICACIÓN DE PALPITANTE ACTUALIDAD GRANERO

el joven y malogrado torero. Toda su vida, su arte y su trágica muerte; ilustrado con un bonito retrato. Folleto de 36 páginas, 40 céntos. Para pedidos, «Publicaciones Mundial», Barbará, 15, Barcelona : : :

TALLERS GRÀFICS COSTA, COMTE DE L'ASSALT, 45.—BARCELONA

**VIAS URINARIAS
IMPUREZAS DE LA SANGRE
DEBILIDAD NERVIOSA**

BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE
DICHAS ENFERMEDADES, GRACIAS
AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO
DE LOS

**MEDICAMENTOS
DEL DOCTOR SOIVRE**

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos e nulos, mediante los Medicamentos del Dr. Soivre se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS:

Hematuria (purgaciones) en todas sus manifestaciones, neuritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gona militar, etc., del hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, candelitis, flujo, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los **CACETS** del Dr. Soivre. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas y bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nada es entera de su enfermedad. — **VENTA, 5 PASTAS CADA.**

IMPUREZAS DE LA SANGRE:

SIFIIS (sífilis), escomas, herpes, úlceras varicosas (lagas de las piernas), erupciones escrofulosas, eritemas acné, urticaria, etc., enfermedades que tienen por causa humores viscosos e infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las **PILULAS PURIFICANTES** del Dr. Soivre, que son la medicación depurativa ideal y perfecta porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, lagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y espeso, no dejando en el organismo huellas del pasado. **VENTA, 5 PASTAS FRASCO.**

DEBILIDAD NERVIOSA:

Impotencia (falta de vigor sexual), poluciones nocturnas, spermatorreas (pérdidas seminales), cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la Neurastenia, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las **GAVIAS RENOVADORAS** del Dr. Soivre. — Más que un medicamento, con un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (vicio sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — **VENTA, 5 PASTAS FRASCO.**

AGENTE EXCLUSIVO: Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C., Noutenda, 21, Barcelona. — **VENTA:** Segalá, Rambla de las Flores, 14; Farmacia Galeri, Princesa, 7, y principales farmacias de España, Portugal y América.

PELL - SIFILIS - VENERI

Institut Uro-Dermic del Doctor **MONTANA**
Especialista dels Hospitals de París i del de la
Santa Creu. - **SANT PAU, 28, PRINCIPAL, 2.**

CONSULTORI POLICLINIC
ANIBAU, 30, PRAL. - De 11 a 14 i de 6 a 8
SIFILIS - VENERI - PELL - IMPOTENCIA
Aplicació econòmica del 606 i 914
Abonaments setmanals, 5 pessetes

SULFURETO CABALLERO

PRODUCTE PATENTAT CONTRA LA SARNA (RONYA)
Sense dany fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts.
Desconfieu sempre de les imitacions. - Comitè de l'As-
solt, número 86, Barcelona, i Centres d'Específics

CALCETINES REFORZADOS

LEGÍTIM NEVERRIP (fabricación alemana)
Mata-cabras RAPID. La ruina de los pastores. A la
primera vegada, R. I. P.-LA MUNDIAL, Espalter, 6.

TISANA PUIG (Antiblenorrágica)

Tratamiento eficaz para la total curación en pocos días
de la **BLENORRAGIA** (purgaciones) y demás dolencias
del aparato génito-urinario. **VENTA:** Dr. Ferrer-
Segalá, Farmacia de la Cruz, «Salus», Vlada de Al-
cala, Francisco Puig, y demás Farmacias. Barcelona.

DONES!!
Mai passareu una **MALA SETMA-
NA** si preneu els sellos graduats

RHAM

Per correu, 2'50 pessetes. Laboratori Suaña, Escu-
dellers, 8, Barcelona.—Es venen a les farmàcies i
centres d'específics.

OBRRERS!!

APLICACIO DEL 606 i 914 GRATIS
BANYS NOUS, 5, 1.er

SELLOS OSSAN. Para la curación radical y en pocos días de la **BLENORRAGIA**
(purgación) y toda clase de infecciones en las Vías Urinarias, por
agudas y crónicas que sean, calmando a las primeras tomas, por su acción anestésica, toda clase
de dolencias e irritaciones producidas por la uretritis.

Se vende: P. Villedot, 5, calle Oribaluz, 66; Salus, Fontanilla, 7; Dr. Ferrer, Manilla del Centro, 7. Preparados por
el Dr. S. Miró, Plaza Oribaluz, 5, Farmacia.

